

Arrest

nr 269 556 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Terhulpensesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

tegen:

de Gemeente GRIMBERGEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning in de hoedanigheid van een student van 18 oktober 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2021 met X

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning in het kader van artikel 101, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gemachtigd werd om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student.

De genaamde :

Naam : M.M.
Voorna(a)m(en) : L.
[...]
Nationaliteit : Kameroen
[...]

heeft zich bij het gemeentebestuur aangemeld op 16.09.2021 om met toepassing van artikel 101 van voornoemd koninklijk besluit een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard om volgende reden :

[...]

[X] De betrokkene heeft zich op 16.09.2021 bij het gemeentebestuur gemeld, er werd haar gevraagd om ontbrekende documenten over te leggen : het bewijs dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. De betrokkene heeft de ontbrekende documenten niet binnen de termijn van 15 dagen voorgelegd, overeenkomstig artikel 101, §3, van het vernoemde koninklijk besluit"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"- Schending artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn

-Schending van de plicht tot zorgvuldigheid

- schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de kennelijke beoordelingsfout, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel bij de motivering van bestuurshandelingen, alsmede van het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen met inachtneming van alle relevante elementen van het geval;

Schending artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

De wet van 29 juli 1991 bepaalt in artikel 2: « De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. » ;

Dat artikel 3 bepaalt: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. » ;

Er werd geoordeeld dat « s 'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée par la partie requérante [...] si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n 'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, toutefois, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ce qui implique que la motivation doit répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE, arrêt n° 44468, 31 mai 2010, 3.1. V aussi : C.E. arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et n° 101.283 du 29 novembre 2001) ;

vrije vertaling: "wat betreft de verplichtingen die op de administratieve autoriteiten rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de administratieve handelingen waarvan de inbreuk door verzoeker wordt ingeroepen [...] als de De formele motiveringsplicht die op de autoriteit rust, houdt geenszins de gedetailleerde weerlegging in van alle argumenten van verzoeker, maar houdt we! de verplichting in om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de handeling hebben vastgesteld aangevallen, hetgeen impliceert dat de motivering moet reageren, ook al is dit

impliciet maar zeker, op de essentiële argumenten van de betrokken persoon (RVV, arrest nr. 44468, 31 mei 2010, 3.1. Zie ook: RS, arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);

In het kader van haar zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier om haar beslissing te nemen met de volledige kennis van de feiten.

In casu is het duidelijk dat verweerster, door een zorgvuldige analyse van de objectieve elementen van het dossier niet te hebben uitgevoerd, haar beslissing niet voldoende heeft kunnen motiveren en derhalve haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Deze formaliteit is door de administratie geenszins vervuld, temeer daar verzoekster, nadat zij alle documenten met betrekking tot haar verklaring van wettelijke samenwoning bij het gemeentebestuur van Kortenberg had ingediend, de uitkomst van haar aanvraag afwachtte toen zij werd bevolen het grondgebied van de verwerende partij te verlaten.

Dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster

«L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, a la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE. 6 juillet 2005, n° 147.344 »).

vrije vertaling :De verplichting tot formele motivering van het besluit, die op grond van de verschillende wettelijke bepalingen op het bestuursorgaan rust, moet degene tot wie het besluit is gericht, in staat stellen de gronden te kennen waarop het besluit is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan evenwel verplicht is deze gronden toe te lichten. Het volstaat dus dat het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de auteur ervan weergeeft, zodat de geadresseerde van het besluit de motivering ervan kan begrijpen en deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten, en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen. Op dit punt beklemtoont het Hof dat het in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet aan de Raad is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder, maar enkel om na te gaan of laatstgenoemde geen feiten als vaststaand heeft aangenomen die niet uit het administratieve dossier blijken en of hij aan deze feiten, zowel in de materiële als in de formele motivering van zijn besluit, geen uitlegging heeft gegeven die voortvloeit uit een kennelijk onjuiste beoordeling (in dezelfde zin: CE. 6 juli 2005, nr. 147.344).

Indien verzoekster haar dossier voor haar aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning niet tijdig heeft kunnen vervolledigen, was dit te wijten aan omstandigheden waarop zij geen invloed had.

Verzoekster had namelijk in maart 2021 verzocht om inschrijving bij het ziekenfonds CAAMI en de gevraagde documenten, waaronder haar verblijfsvergunning, haar bewijs van inschrijving bij het instituut EPFC te Brussel en haar salarisafrekeningen in haar hoedanigheid van jobstudent, overgelegd (Stuk 5)

Op 16 september 2021 heeft verzoekster haar eerste aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning ingediend. Zij wist niet dat zij een attest van de onderlinge verzekeringsmaatschappij bij haar aanvraag moest voegen.

Op september 2021 heeft verzoekster vervolgens bij de CAAMI een inschrijvingsbewijs aangevraagd, waarna de ziekenfondsverzekering haar om bepaalde documenten heeft verzocht, waaronder haar salarisafrekeningen over de maanden juni, juli, augustus en september 2021.

Op 20 september 2021 heeft verzoekster de genoemde documenten overgelegd aan het secretariaat van de CAAMI, dat haar heeft meegedeeld dat haar dossier volledig was en dat zij haar getuigschrift binnen drie weken zou ontvangen.

Drie weken later heeft eiseres zich tot het CAAMI gewend, waar haar werd meegedeeld dat haar dossier sinds 05/10/2021 door hen was geschrapt, op grond dat zij haar laatste loonstrook voor de maand september niet hadden ontvangen, hoewel eiseres deze sinds 20/09/2021 bij het secretariaat van het CAAMI had ingediend, en dat zij van de ziekenfondsverzekering geen herinneringsmail had ontvangen over de toezending van dit document.

Geconfronteerd met deze zeer nadelige situatie zag verzoekster zich genoodzaakt om op 15/10/21 te verzoeken om overdracht van haar dossier aan de Mutuelle Socialiste en wacht zij nu op hun antwoord op haar verzoek om inschrijving.

Als eiseres het document van de ziekenfondsverzekering te laat bij de gemeente heeft ingediend, was dat niet haar schuld, maar die van haar ziekenfonds, de CAAMI, die haar inschrijvingsdossier heeft geschrapt, ook al had zij alle gevraagde documenten ingediend, in dit geval haar laatste loonstrook van september, die zij sinds 20/09/2021 bij het secretariaat van de CAAMI had neergelegd;

Dat de bestreden beslissing daarom de zorgplicht schendt.

Dat deze reden in principe volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen;

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 101, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) naar aanleiding van een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning in de hoedanigheid van student. Het toenmalig geldende artikel 101, §3 bepaalde dat indien de vreemdeling niet de vereiste documenten overlegt, zoals voorzien in paragraaf 2, de burgemeester of zijn gemachtigde hem verzoekt om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen. Artikel 101, §2, eerste lid, 3° vereist dat verzoekster

onder meer een bewijs voorlegt dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Indien de vreemdeling de vereiste documenten niet binnen deze termijn overlegt leidt dit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot vernieuwing.

Verzoekster stelt dat zij op 16 september 2021 haar eerste aanvraag tot verlenging van haar verblijfsvergunning heeft ingediend en dat zij niet wist dat zij een attest van de ziektekostenverzekering moest bijvoegen. Dit argument kan niet los worden gezien van hetgeen zij daaraan toevoegt in de feiten uiteenzetting, met name dat zij vervolgens door het gemeentebestuur in kennis werd gesteld van een document waarin zij werd verzocht om binnen 15 dagen het ontbrekende document, met name het bewijs dat ze beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, voor te leggen. Zij voegt het betreffende document ook bij haar verzoekschrift.

Uit het voorgaande blijkt dat, zelfs indien verzoekster aanvankelijk, bij het indienen van haar aanvraag, niet wist dat zij het bewijs van ziektekostenverzekering moest bijvoegen, onmiskenbaar blijkt dat zij wist dat zij het alsnog, binnen een termijn van 15 dagen moest voorleggen.

Verzoekster betwist vervolgens niet dat zij het vereiste document niet heeft neergelegd, maar betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name het feit dat zij haar aanvraag niet tijdig heeft kunnen vervolledigen omwille van omstandigheden waarop zij geen invloed had. Verzoekster wijst hierbij op verschillende stappen die zij heeft ondernomen om het vereiste document van haar ziekenfonds, de CAAMI, te verkrijgen, en het feit dat de CAAMI haar inschrijvingsdossier heeft geschrappt ondanks het feit dat zij alle gevraagde documenten aan hen had bezorgd.

De Raad is van oordeel dat verzoekster met haar argumenten niet aantoont dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij niet binnen de haar toegekende termijn het ontbrekende document heeft voorgelegd. In de mate dat verzoekster zich beroept op omstandigheden waarop zij geen invloed had, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij niet aantoont dat zij het bestuur tijdig, met name binnen de termijn van 15 dagen, op de hoogte heeft gebracht van deze omstandigheden. Het bestuur kon hierbij geen rekening mee houden en hier dus evenmin over motiveren. Dit element kan evenmin voor de eerste keer worden ingeroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat niet blijkt in welke mate de bij het verzoekschrift gevoegde mails naar en van het ziekenfonds verzoeksters argumentatie kunnen ondersteunen: deze mails dateren van 30 en 31 maart 2021 en uit niets blijkt dat verzoekster gevolg heeft gegeven aan de instructies die zij op de laatstgenoemde datum van het ziekenfonds heeft ontvangen opdat zij zou kunnen worden aangesloten. Verder valt niet in te zien hoe verzoeksters bewering dat zij op 5 oktober 2021 ten onrechte zou zijn geschrappt door het ziekenfonds enig soelaas kan brengen inzake de vaststelling dat zij niet binnen de haar toegekende termijn van 15 dagen, die afliep op 1 oktober 2021 en dus voor de vermeende schraping, het vereiste bewijs van aansluiting had voorgelegd.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig heeft geoordeeld noch dat zij haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS